

УДАРНОЮ ПРАЦЕЮ ЗВЕЛИЧИМО РІДНУ БАТЬКІВЩИНУ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 16 (354)

Субота, 20 квітня 1974 р.

Ціна 2 коп.

ВСІ НА СУБОТНИК!

Артемівськ. На Всесоюзний комуністичний суботник вийшли понад триста тридцять чоловік. Кожний цех, бригада сьогодні працюють по здалегідь розробленому штабом плану. В цей день швейники вироблять 2300 пар ру-

кавиць, 450 костюмів на суму понад п'ять тисяч карбованців. Члени колективу, не зайняті на виробництві сьогодні відпрацюють на благоустрою території. Зароблені гроші будуть перераховані у фонд п'ятирічки.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

★ ★ ★

ДОНЕЦЬК. В день комуністичного суботника колектив Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» виготовить додатково до плану біля двох тисяч електромагнітних пускачів, та 13 тисяч штук електроустановочних виробів. Із зекономленого матеріалу буде виготовлено виробів на суму вісімсот карбованців, а всього в цей день колектив виготовить продукції на 16 тисяч карбованців.

Т. СЕЗОНОВА,
голова бюро первинної організації УТОГ.

★ ★ ★

КІРОВОГРАД. Самовідданою працею відзначають день «червоної суботи» трудівники Кіровоградського учбово-виробничого підприємства.

В цей день 270 чоловік встали на ударну вахту. У рахунок дев'ятої п'ятирічки колектив зобов'язався випустити понадпланової продукції на суму 5 тисяч 300 карбованців.

«Виконати змінне завдання на 110 процентів» — девіз ленінської

го суботника колективу. Серед тих, хто веде перед — ветеран підприємства, електрозварювальник І. Є. Гаврилов, ударниці комуністичної праці, складальниці Є. К. Федоренко, Н. Н. Д'яченко та багато інших.

Крім виробничого завдання трудівники УВП зобов'язалися упорядкувати територію підприємства, гуртожитку, культустанова.

★ ★ ★

ЧЕРНІГІВ. Злагоджено проведуть день «червоної суботи» робітники, ІТП та службовці Чернігівського учбово-виробничого підприємства. 190 чоловік працюють безпосередньо на робочих місцях. 75 — збиратимуть металобрухт, займатимуться благоустроєм території.

У день комуністичного суботника колектив перерахує у фонд дострокового виконання п'ятирічки 400 карбованців.

Всього ж в цей день буде випущено продукції на 10 тисяч карбованців.

450 робочих костюмів зобов'язався виготовити колектив на зекономленому матеріалі.

Ударною працею відповідають передовики підприємства ударники комуністичної праці, швей-мотористи П. Б. Єрмак, Н. Л. Дерюга, М. С. Боярченко та багато інших.

★ ★ ★

МИКОЛАЇВ. Дружно встали на ударну вахту ленінського суботника трудівники Миколаївського УВП. Колектив зобов'язався випустити понадпланової продукції на 2 тисячі карбованців.

98 чоловік працюють сьогодні

безпосередньо на робочих місцях. Інші члени колективу упорядковують територію підприємства.

У фонд дострокового виконання завдань дев'ятої п'ятирічки трудівники планують перерахувати 186 карбованців.

★ ★ ★

САДГОРА. Випустити в день комуністичного суботника надпланової продукції на суму 8 тисяч карбованців зобов'язався колектив Садгирського учбово-виробничого підприємства.

На робочих місцях та на упорядкуванні території УВП працюють сьогодні 330 чоловік. Серед кращих плетільник, ударник комуністичної праці, нагороджений орденом Трудового Червоного

Прапора по підсумках соціалістичного змагання за 1973 рік Є. К. Кисельов ударника комуністичної праці, ветеран Г. М. Дучак та інші.

Колектив УВП зобов'язався виготовити на зекономленому матеріалі продукції на суму 1,5 тисячі карбованців.

У фонд дострокового виконання п'ятирічного плану колектив перерахує 900 карбованців.

★ ★ ★

УЖГОРОД. Свято праці, — назвали день комуністичного суботника трудівники учбово-виробничих підприємств міста Ужгорода.

На ударну вахту «червоної суботи» стало біля 400 членів Товариства. Серед них на робочих місцях тільки на УВП-1 зайнято 153 чоловіка, а на УВП-2—150.

Взявши на день ленінського суботника підвищені зобов'язання, колектив УВП-1 видасть надпланової продукції на 10600 карбованців. Трудівники учбово-виробничого підприємства № 2 випустять продукції на 3700 карбованців.

У фонд дострокового виконання завдань дев'ятої п'ятирічки колективи підприємств УТОГ міста Ужгорода перерахували понад 1000 карбованців.

УКАЗ

ПРЕЗИДИ ВЕРХОВНОЇ
РАДИ СРСР

Про нагородження журналу
«Коммунист» орденом
Леніна

За активну участь в ідейно-теоретичному житті партії, великі заслуги в пропаганді марксизму-ленінізму, внутрішньої і зовнішньої політики КПРС і Радянської держави нагородити журнал «Коммунист» орденом Леніна.

Голова Президії
Верховної Ради СРСР
М. ПІДГОРНИЙ.

Секретар Президії
Верховної Ради СРСР
М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль, 16 квітня 1974 р.

ЖУРНАЛОВІ «КОММУНИСТ»

Центральний Комітет КПРС палко поздоровляє редакцію журналу «Коммунист», його авторський актив і читачів з 50-річчям з дня виходу першого номера журналу.

Створений за рішенням Центрального Комітету РКП(б) журнал «Большевик», а потім «Коммунист» став вірним бойовим помічником ленінської партії у здійсненні історичних завдань революційної перебудови суспільства на соціалістичних началах. Будучи теоретичною і політичною трибуною партії, журнал «Коммунист» бере активну участь у науковій розробці актуальних проблем комуністичного будівництва і світо-

вого революційного процесу.

Великий інтерес у читачів нашої країни і за рубежом викликають публікації, присвячені здійсненню виробленої XXIV з'їздом внутрішньої і міжнародної політики КПРС, теоретичному узагальненню багатого досвіду ідейно-політичної роботи, економічного і культурного будівництва, нагромадженого нашою партією. Характерна риса виступів журналу — висока партійність, непримиренність у боротьбі проти буржуазної ідеології, правого і «лівого» ревізіонізму.

П'ятдесятиріччя «Коммуниста» — свято всіх працівників преси. Центрального Комітету КПРС висловлює тверду впевненість у тому, що журнал «Коммунист» і далі буде широко висвітлювати досягнення теоретичної думки партії, творчо підходити до нових проблем суспільного розвитку, нести в маси всепермагаючі ідеї марксизму-ленінізму, соціалістичного інтернаціоналізму.

ЦК КПРС бажає колективу журналу «Коммунист», його авторам і всім читачам дальших успіхів у боротьбі за торжество великих ідей комунізму.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КОМУНІСТИЧНОЇ
ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

*Трудящі Радянського Союзу!
Активно боріться за здійснення
рішень XXIV з'їзду партії, за
дальше зміцнення економічної
і оборонної могутності нашої
Батьківщини!*

(Із Закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1974 року)

ЗДРАСТУЙ, РОБОТО...

Здрастуй, «червона субото»,
рідний із Леніним день!
Здрастуй, ударна робото,
дружносте сил і натхнені!
Сонце! Над полем, над містом
юно, квітнево сіяй.
Став у нас труд променистим,
красен ним кожний наш край.
Руль, електрод чи рубанок,
кельма чи циркуль в руках,
праце, ти творча, як ранок
з блиском рос на квітках...

Поле, стелись під зернини,
щоб колосивсь урожай.
Вітре, потужні машини
на магістралях стрічай.
Дні! Ви з майбутнього річка,
плиньте ж весняно до нас.
Часе, ти час п'ятирічки,
мріяний Леніним час!
Здрастуй, робіт розмаїття,
кожної в році пори.
Ленінський прапоре, в світі
Радісно май — майори!

П. ОМЕЛЬЧЕНКО.

КОЛИ ВІДСТАЄ ЧАС

НА ПАКУВАЛЬНІЙ дільниці заводу тракторних агрегатів спритні руки робітників швидко загортають у промаслений папір покриті червоною фарбою комплектувальні вузли до гідравлічних помпових систем. Тут працюють члени УТОГ П. Коровай, В. Рудченко. Один за другим знімають вони з конвейєра плоскі ящики з продукцією.

Болгарія, Чехословаччина, В'єтнам, — значиться на стінках ящиків поряд з чіткими літерами «Зроблено в СРСР». Вироби з маркою Вінницького агрегатного заводу ждуть сільськогосподарські машини на полях Угорщини, Румунії, Куби...

Довгий шлях проходять вироби поки попадуть на пакувальну дільницю. Голова первинної організації УТОГ, кращий токарь заводу Д. Крикливий охоче показує своє господарство, знайомить з товаришами.

I. ТУТ БЕРУТЬ ПОЧАТОК

До палаючої жаром, вмонтованої у підлогу печі, здається, неможливо підступити. А ливарник І. Рильський разом з напарником спокійно черпають ківшами розплавлений алюміній, і ось він срібними цівками виливається у вузькі горла опок. Від опок до опок, і вже залитий весь довгий ряд, і, холонучи, темніє метал...

У вогневому цеху Іван Рильський працює більше десяти років. Праця нелегка, зате тут початок усіх початків: тут вперше народжуються всі деталі. Негарні вони, гарячі — не доторкнешся, але тут вони беруть початок. Іван Рильський на заводі один із кращих робітників, нагороджений медаллю «За трудову відзнаку». А недавно за високі показники йому вручили знак «Переможець соціалістичного змагання 1973 р.». У четвертому році п'ятирічки члени компактної групи глухих дали слово працювати ще краще, взяли високі соціалістичні зобов'язання. Іван Рильський — один із тих, хто своєюм словом господар.

II. КОЛИ ВІДСТАЄ ЧАС

Токарем І. Щербаським залюбується: спокійно і впевнено

ПОЗДОРОВЛЯЄМО З НАГОРОДОЮ

За успіхи у виконанні і перевиконанні планів 1973 року і взятих соціалістичних зобов'язань Президія Верховної Ради СРСР Указом від 21 лютого ц. р. нагородила орденами і медалями СРСР робітників та інженерно-технічних працівників підприємств і організацій.

Медаллю «За трудову відзнаку» нагороджена Галина Станіславівна Просмицька — швея-мотористка Сімферопольського учбово-виробничого підприємства.

Колектив підприємства поздоровив її з високою нагородою і побажав нових успіхів у роботі.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.

Субота, 20 квітня 1974 р.

виконав давно і зараз час вимушений його доганяти. «Не дожене, — всміхається токарь, — адже і я їду».

III. «НОВА» СПЕЦІАЛЬНІСТЬ

Наладчик А. Пилипенко хвилин п'ять ворожив біля штампувального верстата, і тільки налагодивши і випробувавши його повернувся до нас. В розмові вияснилось, що наладчиком він працює всього третій день. Раніше Анатолій був фрезерувальником, штампувальником, а тепер сам налагоджує машини. Дільниця заставлена автоматичними верстатами. Машини працюють ніби самі, час од часу скидають на стелажі готові вироби. Снують автокари, розвозяться заготовки, готові деталі.

Пилипенко, як і його товариш, працює в рахунок десятої п'ятирічки.

Питаю його, чи подобається нова спеціальність.

— А вона не нова, — сміється він, — коли був штампувальником, сам все ремонтував. У нас кожний робітник освоїв декілька спеціальностей.

IV. РОБІТНИЧЕ БРАТСТВО

Можна і ще розказувати про працю глухих робітників, про кожного зокрема. У кожного своє, але всіх об'єднує одне стремління — зробити більше і краще, цілом відповісти на Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу. Звідки черпають вони трудову насагу? Наснага — у почутті робітничого локтя, товариського плеча, робітничого братства, яке особливо сильне у великому колективі.

Ось недавно на заводі комсомольсько-молодіжна бригада, яку очолює токарь, орденосець Н. Парфенюк виступила ініціатором змагання на честь XVII з'їзду комсомолу. Ініціатива схвалена партійною, профспілковою і комсомольською організаціями. Але молодим мало цього, що вони змагаються, і вони звернулись до всіх робітників заводу із закликом підтримати їх почин і зустріли гарячу підтримку. Беруть участь у змаганні і члени УТОГ. Глухі робітники І. Лисий, І. Собцев, П. Оцупок, Н. Мартинов та інші систематично перевиконують норми виробітку. В рахунок 1975 року працює багато членів компактної групи.

Для глухих робітників адміністрація виділила окрему кімнату, де вони можуть почитати газети, послухати новини, провести збори. Директор заводу І. Ф. Ромакін находить час поцікавитись як живуть і працюють члени УТОГ. Його приклад наслідують начальники цехів, змінні майстри — вони стараються завжди бути в курсі справ компактної групи. В цій справі їм багато допомагає інструктор-перекладач Т. Валігура, яка працює небагато, але добре знає міміку і кожного члена УТОГ.

Н. ПАВЛОВСЬКИЙ.

Як і багато інших робітниць Лубенського УВП ударниця комуністичної праці, Тетяна Кузьмівна Лаврик, успішно розпочала четвертий, визначальний рік дев'ятої п'ятирічки.

Трудові показники швачки-мотористи — 140—150 процентів норми, при відмінній якості виготовленої продукції.

На фото: Т. Лаврик.

Фото Ф. САВЕНКА.

Майже тридцять років працює перекладачем Ірина Василівна ЗИМІНЬСЬКА в установах і підприємствах УТОГ.

Останні 20 років вона беззмінно працює на Ворошиловградському УВП. Праця перекладача вимагає щоденно бути з людьми, допомагати їм вирішувати малі і великі справи на роботі, в гуртожитку. І не тільки допомагати, а вкладувати в свою роботу людяність, теплоту серця. За довгі роки роботи на УВП Ірина Василівна зрідилася з колективом і користується у нього заслуженим авторитетом. Побажаємо їй нових творчих успіхів у її благородній і великій роботі.

ВАГОМИЙ ВНЕСОК

За три роки і три місяці дев'ятої п'ятирічки колектив Садгирського УВП випустив надпланової продукції більше ніж на 200 тисяч карбованців і вже сьогодні працює в рахунок червня 1974 року, а чимало робітників підприємства видають продукцію в рахунок останнього року п'ятирічки — 1975. Вагомий внесок у це досягнення колективу трудівників зробили раціоналізатори, яких налічується на підприємстві 32 чоловіка. Протягом 1973 року від них надійшло 35 пропозицій спрямованих на поліпшення технологічного процесу, заощадження матеріалів і сировини та інше. 27 пропозицій розглянуто і впроваджено, що дало економічний ефект 22,4 тисячі карбованців.

Найкращими раціоналізаторами зарекомендували себе в минулому році змінний майстер плетільної дільниці К. М. Станкевич, старший електрик М. І. Толегуз, начальник галантерейного цеху В. В. Степанов, ст. інженер-механік В. М. Рябий, змінний майстер мотальної дільниці А. І. Жигач, головний інженер УВП І. Ш. Китай та інші.

Добрий економічний ефект дала пропозиція І. Ш. Китаєва та В. М. Рябого. На шліхтувальній машині замість мірального валика вони встановили два вкритих гумою тягнучі валики з примусовим обертанням. Це забезпечило раціональну витяжку тасьми —

зменшилась усадка на 1,14 процента, що в свою чергу зменшило норми витрати пряджі та гумових ниток. Завдяки впровадженню у виробництво цієї пропозиції УВП заощадило 9 тисяч 961 карбованець.

Приблизно на 25 процентів збільшено продуктивність шліхтувальної машини завдяки впровадженню пропозиції В. В. Степанова та В. М. Рябого. А спеціальний пристрій — шпулярник для котушок з гумовою ниткою, що його виготовив змінний майстер К. М. Станкевич, дав можливість зменшити поломку котушок, підвищити культуру виробництва.

З метою дальшого поживлення творчої думки раціоналізаторів на УВП оформлено спеціальний куток. Тут обладнано стенди, що розповідають про ріст раціоналізації на підприємстві з початку п'ятирічки, вивішено тематику так званих вузьких виробничих місць, що потребують розв'язання, а також Дошку пошани, де вміщено портрети кращих раціоналізаторів.

Висока організація праці і культура виробництва виховують у трудівників любов до підприємства, підвищують дисципліну й організованість. Кожен прагне зробити якомога більший вагомий внесок, щоб поліпшувати технологічний процес, заощаджувати матеріали і сировину, з найбільшою віддачею використовувати кожну робочу хвилину.

П. СЕМЕЙНОК.

Слідами ненадрукованих листів

Редакція одержала листа від групи робітників, членів УТОГ Харківського тракторного заводу про те, що звітно-виборні збори пройшли з порушенням Статуту.

Як повідомив редакцію голова Харківського обласного відділу УТОГ В. М. Осипов, листа робітників було перевірено і встановлено, що звітно-виборні збори пройшли у відповідності із Статутом УТОГ.

У відповідності із Статутом пройшла і міська конференція, на якій були присутні делегати від усіх чотирнадцяти первинних організацій міста. При перевірці листа встановлено, що його написала колишній голова первинної організації УТОГ заводу ХТЗ Л. М. Рехман, яку на останніх виборах члени УТОГ забалотували.

НАДІЙНА ОСНОВА

шість разів на перше і чотири — на друге місце.

У колективі не миряться із порушеннями трудової дисципліни, з неорганізованістю. Так, наприклад, одного разу на зборах робітники дорікали старшому майстру за те, що вони не на належному якісному рівні здавали зміни і в зв'язку з цим бували безладдя й плутанина в організації праці, крім того, відділ головного механіка погано обслуговував устаткування.

Збори принесли взаємну користь: і робітники, і керівники ще раз відчували, як важливо для успішної і плідної роботи вчасно усунути недоліки, від яких часом хочеться відмахнутися, як від малозначущих дрібниць. Після зборів дружно взялись наводити у цехах порядок, задумались над тим, як краще організувати передачу змін, поліпшити обслуговування устаткування і таке інше.

Взаємодопомога, товаристкість, чуйність один до одного у стосунках між членами колективу, вболівання всіх за успіхи одного і одного — за успіхи всіх, ось ті найважливіші риси характеру, які ми колективно виховуємо в кожному, хто приходить на наше УВП.

З цією метою й цього року ми намітили зробити багато. Зокрема, передбачено підвищити ідейний зміст, продуманість і завершеність наших масово-виховних заходів: екскурсій, вечорів відпочинку, турдських диспутів, бесід, вечорів вшанування робітничих династій, зустрічей з ветеранами підприємства.

Ми повинні активізувати цю роботу, бо вона, безперечно, дає хороші наслідки, виховує з молодого робітника справжнього будівника комунізму, людину у горьківському розумінні цього слова.

Н. ТЕЛЮКОВА,

заступник директора Полтавського УВП-1 по виховній роботі.

ПОСТІЙНО ДБАТИ ПРО ВИСОКУ КУЛЬТУРУ ВИРОБНИЦТВА

ВІДОМО, що високе звання «Підприємство високої культури виробництва» присвоюється колективам, які досягають найкращих показників у підвищенні культури виробництва при виконанні всіх техніко-економічних показників за підсумками року. При цьому передбачається: впровадження наукової організації праці, випуск продукції високої якості, підвищення її надійності, і довговічності, широке впровадження комплексної механізації і автоматизації виробничих процесів, удосконалення технології та організації виробництва тощо.

Виробничі колективи Товариства продовжували брати участь у змаганні за звання «Підприємство високої культури виробництва». За досягнуті успіхи у підвищенні культури виробництва, звання «Підприємство високої культури виробництва» за 1973 рік з врученням диплому ЦП УТОГ та Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств підтвердили колективи: **Полтавського-1, Садгирського, Миколаївського, Львівського-1, Дрогобицького учбово-виробничих підприємств.** Крім того, в системі УТОГ право на це високе звання одержали: **Івано-Франківське, Харківське-1, Дні-**

вій продукції завершено достроково—8 грудня, а реалізації—до 10. Крім того, понад план реалізовано чоловічих сорочок на 313,0 тисяч карбованців.

У минулому році підприємство не мало жодної рекламції. Здача продукції за рік з першого пред'явлення становила 98,7 процента.

Ударно працювали на протязі року колективи експериментальної, підготовчої, розкрийної, механічної, учнівської дільниці та швейного цеху.

Відучий цех підприємства — швейний. Пошиття чоловічих сорочок тут здійснюється на поточках високої продуктивності праці. При пошитті виробів в цеху застосовуються прогресивні методи обробки деталей крою, удосконалена обробка окремих операцій тощо.

Щомісячно на УВП проводиться «День охорони праці». На робочих місцях вивішені плакати по охороні праці, з техніки безпеки. Обладнано й куточок з техніки безпеки.

На Львівському УВП-1 систематично здійснюється контроль за станом умов праці в цехах і на дільницях, за виконанням заходів, спрямованих на поліпшення умов праці, підвищення культури виробництва, виконання правил внутрішнього трудового розпорядку. Все це забезпечило право одержати звання «Підприємство високої культури виробництва».

Активно включилися у змагання за звання «Підприємство високої культури виробництва» і трудівники Садгирського УВП. Протягом минулого року зусилля колективу були спрямовані на підвищення продуктивності праці, удосконалення організації виробництва, випуск високоякісної продукції, економію сировини і матеріалів, електроенергії, на випуск за рахунок цього надплатової продукції.

Виробничий план 1973 року підприємство виконало 14 грудня, понад план випущено продукції на 135 тисяч карбованців.

За високі показники у праці 75 робітникам оголошено подяку і вручені премії; 15 передовиків виробництва нагороджені почесними грамотами; 20 чоловік занесені на Дошку пошани.

На підприємстві працює 138 ударників комуністичної праці. 13 чоловік нагороджені нагрудним знаком «Переможець соціалістичного змагання 1973 року», 100 чоловік борються за звання ударника комуністичної праці.

Оглядова комісія старанно перевіряла проведену колективом роботу за минулий рік. Підсумки її обговорювалися на виробничих зборах цехів, бригад, дільниць. Перше місце по культурі виробництва за 1973 рік було присуджено колективу плетільної дільниці галантерейного цеху. На дільниці працює 140 чоловік. Весь колектив борється за звання «Колектив комуністичної праці». Під час огляду трудівники плетільної дільниці добились значних успіхів: покращили умови праці, підвищили її продуктивність, культура виробництва, якість виробленої продукції. Так, 11 плетільників на протязі року здавали продукцію з першого пред'явлення. Член оглядової комісії, плетільниця Л. В. Андроник стала переможцем соціалістичного змагання за рік.

Відповідно до плану організаційних заходів та наукової організації праці і нової техніки на підприємстві протягом 1973 року

було встановлено 160 плетільних верстатів, три мотальних автомати УАП—300, 6 пакувальних верстатів, реконструйовано лабораторію, обладнано слюсарну майстерню, склад для галантерейного цеху, розширено пакувальну дільницю тощо.

Праця колективу високо оцінена ЦК КП України. Президією Верховної Ради УРСР, Радою Міністрів УРСР та Республіканським комітетом профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств. Колективу вручено Ювілейну Почесну Грамоту на честь 50-річчя утворення СРСР.

У липні минулого року Садгирському УВП—переможцю Всесоюзного громадського огляду вручено Диплом Всесоюзної Центральної Ради професійних спілок.

В обставині великого трудового піднесення колектив Дрогобицького УВП виконав соціалістичні зобов'язання минулого року і добився значних успіхів у справі дальшого піднесення промислового виробництва, широко розгорнув соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки.

У Всесоюзному громадському виробничому і режимі економії за підсумками 1971 року колектив УВП був нагороджений Дипломом ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ і грошовою премією. А у 1973 році підприємство нагороджено Дипломом ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ за високі показники, досягнуті у Всесоюзному громадському огляді використання резервів виробництва і режимі економії.

У тому ж році колектив нагороджено грамотою ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки за досягнення високих показників у Всесоюзному громадському огляді використання резервів виробництва і режимі економії, а також Дипломом Дрогобицького міського партії та міського виконкому за досягнення високих показників у Всесоюзному соціалістичному змаганні і дострокове виконання завдань 1973 року.

Тільки за 1973 рік, підприємство від впровадження заходів з нової техніки одержало економічний ефект, який склав 43,3 тисячі карбованців. Економічний ефект від впровадження заходів з наукової організації праці за 1973 рік склав 7,8 тисячі карбованців.

На виконання заходів по охороні праці протягом року було витрачено 12950 карбованців.

На УВП систематично проводяться заняття по підвищенню

технічних знань та ділової кваліфікації робітників. Заняття проводяться з техніки безпеки, вивчаються основи НОП, організований гурток по вивченню економіки промислових підприємств.

Боротьба колективу увінчалась успіхом і підприємство вийшло в число переможців Всесоюзного огляду за високу культуру виробництва.

1973 рік, для колективу Київського дослідного підприємства був роком продовження роботи по дальшому підвищенню культури виробництва. Щомісячно на розширеному засіданні місцевого комітету профспілки при розгляді підсумків соціалістичного змагання розглядався і стан культури виробництва в цехах і на підприємстві в цілому. При вирішенні питань про присудження цехам перших місць у змаганні враховувався і стан культури виробництва.

Підприємство протягом року працювало ритмічно, рекламції на якість виробленої продукції не було. Тричі за рік у I, II і III кварталах колективу Київського дослідного підприємства присуджувалося I місце і перехідний Червоний прапор ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств.

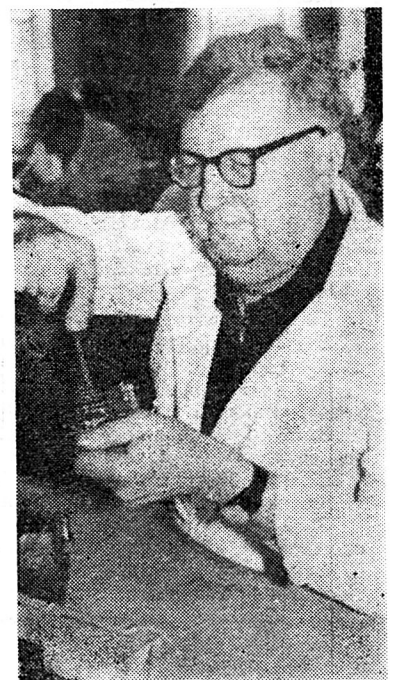
219 робітників достроково завершили план 1973 року, 26 робітників виконали особисті виробничі завдання за 1974 рік, 10 чоловік достроково завершили п'ятирічний план.

За три роки виконали особисті виробничі плани: ударник комуністичної праці М. П. Онищенко, який зараз працює в рахунок 1976 року, ударник комуністичної праці, токар механо-складального цеху І. П. Теплуха та багато інших. Ударно працювала у минулому році і ініціатор багатостатного обслуговування термопластавтоматів, ударниця комуністичної праці, ливарниця Д. П. Білик, «Майстер—золоті руки», токар Е. А. Павлоцький, наладчик А. П. Ляхорський та інші.

Присвоєння колективу звання «Підприємство високої культури виробництва» зобов'язує. Це глибоко усвідомлюють трудівники Київського дослідного підприємства. Про це свідчать і трудові перемоги трудівників у цьому році.

Немалий досвід у боротьбі за звання «Підприємство високої культури виробництва» мають і інші УВП Товариства.

Колектив Івано-Франківського УВП першим впровадив агрегатно-груповий високопродуктивний

потік пошиву чоловічих сорочок. Минулого року було впроваджено ще два потоки. Колектив сміливо впроваджує у виробництво все нове. Лише від впровадження цих потоків підприємство одержало 31,3 тисячі карбованців умовної економії. Нині колектив поставив перед собою завдання—перевести усе підприємство на агрегатно-груповий потік пошиву сорочок. Присвоєне за підсумками роботи 1973 року звання «Колектив високої культури виробництва» Івано-Франківці утримують з честю.

На жаль, ще не всі підприємства Товариства активно включились у змагання. Значно послабив роботу в цьому напрямку колектив Слов'янського УВП, якому високе звання «Колектив високої культури виробництва» було присвоєно ще в 1970 році. Та протягом останнього часу колектив цього звання не підтвердив.

Варто відмітити, що на деяких підприємствах, де створені всі умови для боротьби за це високе звання, не ведеться достатньої боротьби за нього. На Чернівецькому, Чернігівському, Сімферопольському, та деяких інших УВП, де введені в дію нові виробничі площі, нова техніка, це питання ще не поставлено на належний рівень.

Т. ЯКУБА,
ст. інженер виробничого відділу ЦП УТОГ.

Л. КУЗЬМІНА,
інженер виробничого відділу ЦП УТОГ.

ШКОЛА МАЙСТРІВ

урочистий вечір, на якому їм вручили дипломи і пам'ятні подарунки. А в цехах, де вони працюють, на них чекає ще один приємний сюрприз— всім були підвищені виробничі розряди.

Нині навчається група токарів. Крім дисципліни, які викладалися для слухачів першої групи, введена ще одна— верстатне виробництво.

Друга група як по успішності так і по відвідуванню занять не поступається першій. З цього видно, наскільки популярним стало навчання в школі майстрів. Адже це, як говорять самі робітники, не тільки сприяє підвищенню професійного рівня, а й піднесенню продуктивності праці. Тому-то з таким схваленням серед членів ВТОГ зустрінута організація цієї школи.

М. Магнітогорськ.

В. ЛЮБАРЕЦЬ.

У багатотисячному колективі Магнітогорського металургійного комбінату ім. В. І. Леніна працює великий загін глухих трудівників. Є серед них і ветерани, які по 20—30 років трудяться на прославленій Магнітці.

Для підвищення професійного рівня робітників була організована школа майстрів, де вивчалася слюсарна справа. Велику ініціативу в цьому проявила інструктор-перекладач Раїса Азаматова.

Протягом 10 місяців у групі з 15 чоловік проводились навчання за 300 годинною програмою. Слухачам були прочитані лекції з техніки, технології, економіки і техніки безпеки. Одночасно виконувались і практичні роботи.

Про велике бажання робітників компактної групи поповнити свої знання і професійний рівень, говорить той факт, що за весь час навчання в школі майстрів не трапилося жодного пропуску занять.

Для випускників першої групи був організований

На фото: (ліворуч) ударниця комуністичної праці, швачка-мотористка Полтавського УВП-1 Катерина Калиниченко. Рационально використовуючи кожну робочу хвилину, дев'яту п'ятирічку вона зобов'язалася виконати у грудні 1974 року. В ці дні її щоденний виробіток становить 145—160 процентів.

Вгорі: ветеран Київського дослідного підприємства, ударник комуністичної праці, слюсар-складальник Леопольд Іванович Пругло. Маючи великий практичний досвід, в дев'ятій п'ятирічці він виконує змінні завдання в середньому на 130 процентів.

Невід'ємною складовою високої культури виробництва є проведення під час роботи виробничої гімнастики.

У цехах Київського дослідного підприємства УТОГ вона проводиться щодня. На знімку— фізкультпауза робітників цеху РПУ-2.

Фото М. НЕМЕНМАНА.

НАШЕ ЖИТТЯ 3
сторінка

Субота, 20 квітня 1974 р.

ВЕСНЯНІ ГАСТРОЛІ „РАЙДУГИ“

Республіканський театр міміки та жесту глухих «Райдуга» виїжджає на весняні гастролі у повному складі.

В його репертуарі «Повернена пісня» — спектакль-прем'єра, в якому поєднуються різні естрадні жанри. У спектаклі використані популярні пісні радянських і зарубіжних композиторів. «Голоси сердець» — спектакль, який присвячений великій дружбі національних культур братніх російського та українського народів. Глядачі побачать театралізовані

твори Пушкіна і Шевченка, Гоголя і Лесі Українки, Горького, Есєніна, Маяковського.

Спектакль-пантоміма «Зрими ритми», в якому жанром пантоміми розкриваються теми і проблеми життя сучасної людини. Темі моралі і етики, культури і побуту. «Райдуга усміхається» — спектакль-концерт у двох відділеннях. У цьому спектаклі будуть виконані танці і мімічні сценки, пантоміма і акробатика, еквілібр і ілюзія. Всі гастрольні спектаклі супроводить естрадний ансамбль.

Гастролі театру «Райдуга» будуть проведені:

3 1 по 7 травня у Краснодарі: «Повернена пісня», «Голоси сердець», «Зрими ритми», «Райдуга усміхається».

3 9 по 13 травня у Геленджіку: «Повернена пісня», «Голоси сердець», «Райдуга усміхається», «Зрими ритми».

3 15 по 18 травня у Новоросійську: «Повернена пісня», «Голоси сердець», «Райдуга усміхається», «Зрими ритми».

3 20 по 23 травня в Анапі: «Повернена пісня», «Голоси сердець», «Райдуга усміхається», «Зрими ритми».

3 29 травня по 5 червня у Запоріжжі: «Повернена пісня», «Голоси сердець», «Райдуга усміхається», «Зрими ритми».

Адміністрація і колектив театру «Райдуга» запрошують відвідати гастролі, познайомитися з театральним колективом.

ГАРМОНИ

Бежит, бежит в село дорожка
Между полей, где синий лен...
Ах, эта русская гармошка,
Печаль и радость всех времен!
Бывало, чуб крутнул небрежно,
К мехам склонялся гармонист
И вел, и бережно и нежно,
Напев, что был душою чист.
И в песню вслушивались дали,
И звезды радостней цвели,
Когда гармоники играли
И ноги сами в пляс вели.
Гармонь прощалась на светанье,
И кто бы знать, кто думать мог,
Что будет новое прощанье,

Не у тропинок — у дорог.
И будет ждать его девчонка
С войны домой все тридцать лет...
Гармонь, забористая «хромка»,
Ты есть, хозяина — то нет.
Другие пели про рябину,
А ты, от горя почернев,
Как крест, несла свою судьбину,
Навеки сердцем онемев.
Ничьи не трогали ладони
Ладов, что трогал только он...
Ах, эти русские гармони,
Любовь и верность русских жен!

Н. НЫРОВ.

ТОПОЛЬ

Вновь старый тополь у приюта
Сквозь сон почувствовал весну,
И захотел над синевой
Зеленый парус развернуть.

Ему привольно в небе южном,
Но с высоты не видит он,
Что ствол асфальтом

равнодушным
Бесповоротно окружен.

Он для меня на два обхвата,
Он так могуч, а я слаба,
Но у меня в руках лопата
И тополиная судьба!

Я приступаю к делу прямо,
Лопата жалобно звенит...
Зачем асфальт такой упрямый
И твердолобый, как гранит?
А тополь, славно понимая,
Прошелестел мне с высоты:
Спаси меня — я погибаю!
Не получается? Эх, ты!
И я борюсь, не отступаю,
Освобождая гордый ствол.
Асфальт по крошке отбиваю,
Все шире в сердце торжество!

Дышать все легче нам с тобою —
Асфальт разбит и побежден.
Уже свободною землею
Твой стан высокий окружен.
И выбираю я руками
Из черной россыпи земной
Осколки стекла, битый камень,
Патрон, оставленный войной.

Быть может, минна здесь зарыта
И грохнет вдруг в сияньи дня,
И разнесет нас динамитом —
И ни тебя, и ни меня?

Но для печали нет причины,
У нас дела — на высоте.
К тебе на самую вершину
Держаю мысленно взлететь.

Высокий тополь на откосе,
Как много в жизни ты видал!
Ты неизвестного матроса
От пуль, быть может, прикрывал?

Расту же выше — день так ярок,
Будь, словно парус на ветру,
Прими весенний мой подарок —
Земли живой широкий круг!

И. ДУЦЕНКО.

ДНІВ ТИХ СЛАВА НЕ ПОГАСНЕ

Нещодавно трудящі Винничини відзначили тридцятиріччя з дня звільнення області від німецько-фашистської окупації.

30 років минуло, як відгрімилі останні нищівні залпи по ворогу на скривдженій, зритій, кров'ю политій споконвічній руській землі. Та ті, хто витримав пекло цієї боротьби за життя, за свободу, за щастя працювати і пожинати плоди своєї праці, за право самому вершити своє щастя і щастя рідної Батьківщини, ще й нині не можуть згадувати пережите без хвилювання. І не хочеться ворухити старі рани, але шрами... шрами самі відлунюють те, чого не можна забути. Навіть тепер, коли радість і достаток господарями увійшли в кожен дім...

Розповідь Віри Семенівни Ніколаєнко, яку ми друкуємо нижче, це розповідь про одне таке відлуння...

Закінчивши збори первинної організації УТОГ колгоспу «Росія» села Комсомольська, Козятинського району, Вінницької області, я попрямувала в кафе пообідати, адже автобуса чекати ще цілу годину. Як добрі рицарі, мене проводжали знатний свинар, орденосець, голова первинної організації УТОГ В. К. Кришук та глухий М. Г. Дементьев.

Сіли за вільний столик. Чекаємо коли підійде офіціантка. Знічев'я я почала оглядати приміщення. Мою увагу привернули два молодих хлопці. Було їм років по 18—19. Вони про щось сперечалися, сміялися і, напевне, голосно, бо люди озиралися на них.

Коли раптом один з них зліпив хлібну кульку і жбурнув нею в друга. Той теж почав качати хлібні кульки і кидатися ними.

Я поглянула на Дементьева. Обличчя у нього поплотніло, зовсім змінилось.

— Ех, ви! Цьому хлібові ціни немає, а ви! Люди гинули, за хліб мені руки покалічили, — випало з душі Дементьева, і він простяг обидві руки — цурпалки, які не згиналися у ліктях, замість пальців було кілька обручків.

ВІДЛУННЯ

За хліб загинув мій товариш, а я... назавжди став калікою... і глухим.

Хлопці за сусіднім столиком враз принишкли і повернули свої обличчя в бік Дементьева, а той продовжував, уже з сумом:

— У війну 1941 року, щоб хліб не відправили у Німеччину, я і колгоспник Криворучко Іван одержали доручення: скільки можна зерна — роздати населенню, а решту — знищити, щоб не дісталась ворогам.

Повійстю роздати хліб не встигли...

Коли добиралися до колгоспної комори, там уже хазяйнували вороги.

— Пізно — майнула думка. — А хліб, з таким трудом зібраний, треба знищити...

Коли німці пішли, залишивши кількох вартівих, ми з Іваном підповзли ближче, тягнучи за собою бідончик з гасом. Двері комори були ледь прочинені. Затамувавши подих, ступаючи крадькома, я прокрався з бідоном у комору. Іван вартував.

Ховаючись за мішками, я швидко полив зерно гасом і вже чиркнув сіринком як почув якусь ме-

тушно за дверима. Кинувся туди, а там Іван уже зчепився з кількома німцями (почули вартіві). Та хліб уже горить. Витягли німці з підлоги лише один мішок, а далі... далі завалився палаючий дах...

Тут же почали над нами розправу. Івана змушували їсти зерно, але він плюнув німцям у вічі: знав, що всерівно — смерть, а як смерть, то краще гордо прийняти всі муки. Розпороли Іванові живіт, насипали туди зерна.

Коли мені трошили пальці, не всі разом, а по черзі, по одному, вити хотілось, проте, зціпивши зуби, я мовчав. Десять потрошених пальців, викручені в ліктях руки боліли нестерпно...

А потім польський концтабір. Часто там снівся хліб, та за чотири роки і крихти не бачив... Там же й оглух, з ним цюкці ладно.

Дешевий тепер хліб. Вдоволь його у нас, а якби знали ви, — суворого поглянув Дементьев на молодиків, — яка була ціна хлібові у війну, не кидали б тепер хлібними кульками. За хлібну кульку на смерть ішли...

Давно охолола страва на століку, а ми, принишкли, сиділи, дивилися на покалічені руки Дементьева, коли раптом один з юнаків підійшов до нас і припав губами до рук Дементьева: «Пробачте: більше не буде цього» — він рвучко повернувся, щоб сховати сльози і вибіг із кафе. А другий ще довго сидів за столиком, похнюпивши голову, і також крадькома поглядав на руки Дементьева, проте підійти до них не наважився.

Прийшов автобус. Та перш, ніж зайти в нього, я також поцілував ці руки.

В. НІКОЛАЄНКО.

ГОРИЗОНТИ НАУКИ

ПОГОДА — НА СЕЗОН

Триває підготовка до міжнародного тропічного експерименту. За попередніми даними, у ньому візьмуть участь 27 науково-дослідних суден десяти країн, в тому числі і СРСР, десять «літаючих» лабораторій (на літаках), орбітальні та геостационарні супутники, а також багато наземних станцій, які прийматимуть і оброблятимуть інформацію, що надходитиме.

Чотири з дванадцяти радянських науково-дослідних суден, учасників експерименту, на початку червня вийдуть з Одеського порту і попрямують в екваторіальну частину Атлантики, де почнуть роботу.

Яка мета наступного експерименту? Чому його місцем обрано тропічну зону? Як готуються до нього працівники служби погоди? На ці запитання кореспондентові РАТАУ відповів завідувачий відділом океанічних досліджень Одеського відділення Державного океанографічного інституту гідрометослужби СРСР, кандидат географічних наук Р. Р. Білевич.

— Одним з найважливіших завдань нашого часу, — сказав Радомир Ростиславович, — є розробка надійного методу складання тривалого прогнозу погоди. Важко уявити собі економічні вигоди, які

б ми одержали, зумівши з достатньою точністю передбачити на сезон кількість опадів, напрямки і силу вітру, температуру. Для розв'язання цього складного завдання потрібне одночасне комплексне вивчення «поведінки» атмосфери, океану і суші. Ось чому Всесвітньою метеорологічною організацією вирішено поставити ряд великих міжнародних експериментів, першим з яких є Тропічний атлантичний. Його намічено провести в червні — вересні цього року. Одна з головних цілей цього експерименту — з'ясувати, як відбувається обмін теплом і вологою між тропіками і помірними широтами.

Для чого потрібно проводити дослідження саме в тропіках? Річ у тому, що нагромадження тепла нашої планетою і передавання його атмосфері відбувається в основному в тропічній зоні. Значну частину її займають води океану, атмосферні процеси над якими тісно зв'язані з процесами в наших широтах.

Приготування до наступної експедиції завершуються. Вже майже повністю укомплектовано екіпажі. Радянські судна, які беруть участь в експерименті, забезпечені апаратурою для досліджень.

(РАТАУ).

ДРАМАТИЧНИЙ колектив Івано-Франківського будинку культури глухих, що створений більше п'ятнадцяти років тому, користується популярністю не лише в обласному центрі, але й серед трудівників колгоспних ланів Прикарпаття та чабанів гірських полонин.

Драмгурток об'єднує понад 30 любителів сцени. За час існування його склад кілька разів докорінно змінився. І це закономірно. Поповнення відбувається в основному за рахунок молоді, що приходить на підприємство та в школу на початку вересня.

Але ядро колективу, його постійні активні учасники, яких сміливо можна назвати опорою в роботі, залишилися майже без змін. І, що характерно, ці люди, як правило, користуються неабияким авторитетом у себе на підприємстві. Їх імена називають в числі передовиків, кращих трудівників. Для прикладу назову кілька імен, але це, підкреслюю, тільки маленька частка з тих, кого хотілося б тут назвати. Почну хоча б зі старости колективу взуттєвика Ф. Єжака, таких активістів, як працівники УВП — бракувальник Л. Злепко, закрійник В. Колосовський, брига-

ШЛЯХ ДО ВИЗНАННЯ

дир Анастасія Василів, запускальниця Вікторія Колосюк, художній керівник Будинку культури Ольга Лебедева, вишивальниця фабрики ім. Рози Люксембург Євдокія Цинявська. Зрозуміло, що уподобання, характери їх різні. Та є спільне у цих людей — любов до мистецтва, бажання принести людям насолоду, радість.

Найкраще це видно не на сцені, коли той чи інший твір уже підготовлений, а на репетиції, в процесі підготовки. Іноді подається декілька пропозицій, використовуються різні варіанти виконання лише однієї мізансцени. І все для того, щоб глядачі відчули оту легкість, невимушеність, простоту виконання, що зветься справжнім мистецтвом.

Загальною турботою колективу є репертуар, який говорить про творчий колектив, його обличчя та його прагнення. Івано-Франківський Самодіяльний народний театр прагне мати саме такий репертуар і постійно збагачує його. Багато робить колектив у справі пропаганди кращих зразків сучас-

ної драматургії, не забуваючи і про твори драматургії класичної.

Глухі глядачі області бачили у постановці драматичного колективу такі відомі твори, як «Наймичка» І. Карпенка-Карого, «Катерина» Шевченка, «Гори димлять» Я. Галана, «Сині роси» М. Зарудного, «Суд матері» І. Рачаді, «Розвідниці» І. Соболева, «Шорс в Сибіру» М. Гарніча, «Кровні вороги» М. Ішковой та М. Бабенка та багато одноактних п'єс.

Якось після виступу з п'єсою Г. Хоткевича «Камінна душа», коли спустилася завіса, а в залі ніяк не вщухали оплески, хтось жартома сказав:

— Костюми у нас є народні, то варто б здобути і звання народного театру.

Думка всім сподобалася... і потяглися дні буденної, чорної роботи, ще вищими стали вимоги до акторів. Ніхто не ремствував. Кожен розумів — справжнє мистецтво здобувається великою працею, наполегливістю, успіх залежить від самого колективу, від його бажання і старань, від його вміння знайти дорогу до серця.

Нині Самодіяльний народний театр Івано-Франківського будинку культури глухих у творчій злеті.

— Ми відчуваємо потребу справдити своє звання лауреатів останнього фестивалю та підтвердити, що гідні почесного звання Самодіяльного народного театру, говорить режисер театру В. М. Нестеренко.

Тепер колектив працює над великою театралізованою концертною програмою, присвяченою 30-річчю перемоги над фашизмом, над інсценізацією повісті Р. Федорова «Цвіт папороті», яка розповідає про боротьбу народу Західної України із залишками на-

ціоналізму, викриває огидну суть українського буржуазного націоналізму та його тісний зв'язок з розвідками капіталістичних країн.

Які ж плани колективу на майбутнє? Колектив знову звертається до української класики, зокрема до постановки п'єси І. Карпенка-Карого «Хазяїн», працюватиме над водевілем В. Сологуба «Біда від ніжного серця».

Глухі актори Прикарпаття інтенсивно працюють, невпинно підвищують свою майстерність. І головне тепер — не розгубити ці здобутки, не втратити їх, зробити все для того, щоб колектив множив свої творчі досягнення.

Н. КОНВАЛЮК.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20 телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Украинского общества глухих.